

Abraham troede Gud.

Jak.2.23: ”Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed, og han blev kaldt **Guds ven.**”

I dag kender vi ikke Abrahams grav, (1. Mos.25.7-10), men Gud har sat dette ord som en bautasten over ham til evig ihukommelse:

ABRAHAM TROEDE GUD!

Det var det inderste i hans væsen, det mest fremherskende i hans karakter, der gjorde ham til det, han var.

Og det var så stort for Gud, at Han regnede ham det til retfærdighed. Der står jo også: ”UDEN TRO ER DET UMULIGT AT BEHAGE GUD!” Hebr.11.6:

Kunne det komme til at stå over vor grav engang – HAN TROEDE GUD! HUN TROEDE GUD!

Det er det største, der kan siges om et menneske, thi det regner Gud til retfærdighed.

Troen griber Jesu retfærdighed i Hans død og opstandelse.

Troen griber Guds almægtige hånd.

Troen vover alt på Guds løfter.

Derfor er det så vældigt, ja, det højeste og største af alt – LIVET, SEJREN, FYLDEN, det evigt uovervindelige, det evigt umistelige.

Alt andet er kun småt, ja, intet mod dette – AT TRO GUD!

Og Abraham blev kaldt Guds ven!

AT TRO er ikke at BEGRIBE, men at GRIBE.

AT TRO er ikke at løse korsets gåde, men at ØSE af korsets nåde.

AT TRO er ikke at fatte Guds hemmeligheder, men at FATTE OM dem.

TA TRO er at gå ind under korsets dom, og dér erfare korsets LÆGEDOM.